

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 26/2012-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2012 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. O. Č. a A. Č., obaja bytom B., zastúpených obchodnou spoločnosťou K., s. r. o., B., konajúcej prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 26/2010 zo 14. septembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ing. O. Č. a A. Č. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. decembra 2011 doručená sťažnosť Ing. O. Č. a A. Č., obaja bytom B. (ďalej len „sťažovatelia“), zastúpených obchodnou spoločnosťou K., s. r. o., B., konajúcej prostredníctvom konateľ'a a advokáta Mgr. J. K., ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 26/2010 zo 14. septembra 2011 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný súd Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 13 C 124/2003-230 zo 6. februára 2009 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) vyhovel žalobe podanej pôvodnou žalobkyňou A. B., zastúpenou opatrovníčkou – jej dcérou B. C., a určil, že kúpna zmluva uzavretá 30. augusta 1999 medzi A. B. ako predávajúcou a sťažovateľmi ako kupujúcimi (predmetom ktorej bol trojizbový byt... v B. a spoluvlastnícky podiel na spoločných častiach a zariadeniach domu a pozemku) je neplatná. Okresný súd považoval označenú kúpnu zmluvu za absolútne neplatnú v zmysle § 38 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že predávajúca podľa záverov okresného súdu pri uzavretí kúpnej zmluvy konala v duševnej poruche, ktorá ju robila na tento právny úkon neschopnou.

Na odvolanie sťažovateľov Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 15 Co 148/2009 z 2. júna 2010 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) potvrdil rozsudok okresného súdu a v odôvodnení svojho rozsudku sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu.

Sťažovatelia podali proti rozsudku krajského súdu dovolanie, pričom prípustnosť dovolania bola podľa nich daná z dôvodov podľa § 237 ods. 1 písm. b) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), t. j. z dôvodu, že „ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania“ (namietali účastníctvo na strane žalobkyne), a podľa § 237 ods. 1 písm. d) OSP, t. j. z dôvodu, že „v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo“ (poukazovali na rozsudok okresného súdu sp. zn. 7 C 221/2002 z 30. júna 2003).

Sťažovatelia v dovolaní ďalej namietali vecnú nesprávnosť rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu.

Najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol dovolanie sťažovateľov ako neprípustné.

Sťažovatelia v sťažnosti namietajú porušenie nimi označených práv uznesením najvyššieho súdu z dôvodu, že podľa nich sa najvyšší súd nevysporiadal správne s tou časťou ich dovolania, v ktorej namietajú vecnú nesprávnosť záverov krajského súdu v spojení so závermi okresného súdu. Podľa sťažovateľov nimi v dovolaní namietaná nesprávnosť skutkových a právnych záverov krajského súdu a okresného súdu zakladala prípustnosť dovolania, ako aj jeho samotnú dôvodnosť.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli:

«Sťažovatelia v podanom dovolaní okrem iného argumentovali tým, že „... kúpna zmluva bola uzatvorená a podpísaná p. A. B. dňa 30. 08. 1999, pričom do tohto dátumu nebola liečená, ani vyšetrovaná na psychiatrickom oddelení, ani nebola evidovaná jej žiadna závažná psychická porucha, ktorá by zakladala procesnú nespôsobilosť p. A. B. P. A. B. dňa 01. 06. 1997 odkúpila predmetný byt, pričom nikto nespochybňoval jej procesnú spôsobilosť. Vklad vlastníckeho práva ku nehnuteľnosti bol povolený po č. k. V-30574/97, pričom A. B. riadne procesne vo veci konala, podpisovala a preberala zásielky, platila poplatky a nadobudla vlastnícke právo ku predmetnému bytu. ...“ Ďalej Sťažovatelia v dovolaní spochybňovali vypracovanie znaleckého posudku MUDr. R. M., ktorý A. B.

posúdil výlučne na základe jej zdravotnej dokumentácie nakoľko bola už v čase posudzovania mŕtva. Dovolací súd sa pritom týmito argumentmi nezaoberal a to z dôvodu, že dovolateľmi vytýkané okolnosti považoval za okolnosti, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, no nezakladali by prípustnosť dovolania. Sťažovatelia majú za to, že takéto posúdenie dovolacích dôvodov možno považovať za arbitrárne. Aj napriek tomu, že Sťažovatelia v dovolaní vyslovene neoznačili dovolacie dôvody v súlade s OSP, bolo potrebné argumenty Sťažovateľov posudzovať podľa obsahu a v takom prípade by Najvyšší súd Slovenskej republiky došiel k záveru, že Sťažovatelia svoje dovolanie odôvodnili v súlade s ust. § 241 ods. 2 písm. b) a c) OSP, a teda konanie je postihnuté inou vadou, ktorá má za následok neprávne rozhodnutie vo veci, a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Ak by bol Najvyšší súd Slovenskej republiky postupoval v súlade so zákonom, dospel by k záveru, že aj právne posúdenie skutkového stavu a vykonané dokazovanie prvostupňového a odvolacieho súdu je založené na svojvôli a v dôsledku toho odôvodňuje postup dovolacieho súdu v súlade s ust. § 243b ods. 3 OSP...»

V ďalšom sťažovatelia uviedli podrobnú argumentáciu na podporu svojho názoru o nesprávnosti skutkových a právnych záverov v rozsudku krajského súdu v spojení s rozsudkom okresného súdu o preukázanosti duševnej poruchy A. B. pri uzavretí kúpnej zmluvy. Namietajú najmä to, že okresným súdom nebol dostatočne zistený skutkový stav veci, keď pre učinenie svojich záverov považoval za dostačujúci znalecký posudok na posúdenie duševného stavu predávajúcej vypracovaný po jej smrti na základe dostupnej zdravotnej dokumentácie a nezistil dostatočne skutočné správanie a prejavy predávajúcej v rozhodnej dobe, resp. z výpovedí svedkov vyvodil nesprávne závery o jej duševnom stave.

Sťažovatelia v závere sťažnosti uviedli: *„Súd prvého stupňa, súd odvolací, ako aj súd dovolací v predmetnom konaní v žiadnom prípade nepostupovali v súlade s vyššie uvedenými zásadami zákonného a spravodlivého procesu a na základe vykonaného dokazovania nemohli v žiadnom prípade dospieť k záveru, že A. B. bola v čase uzavretia Kúpnej zmluvy neschopná k takémuto právnomu úkonu. V prípade, ak by Krajský súd bol postupoval v súlade s týmito zásadami, bol by dospel k rovnakému záveru a zistil by, že Rozsudok OS BA II je potrebné zmeniť, prípadne zrušiť a vrátiť vec na ďalšie konanie.*

Vzhľadom k tomu, že chybným postupom Krajského súdu k odstráneniu vadného postupu prvostupňového súdu nedošlo, obrátili sa Sťažovatelia na Najvyšší súd Slovenskej republiky, a tento mal toto porušenie odstrániť. Nakoľko sa však tak nestalo ani v dovolacom konaní na Najvyššom súde Slovenskej republiky, obracajú sa Sťažovatelia na Ústavný súd Slovenskej republiky.“

Sťažovatelia ústavnému súdu navrhli, aby o ich sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„1. Základné práva Ing. O. Č. a A. Č. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 26/2010 zo dňa 14. 09. 2011 porušené boli.

2. Zrušuje Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Obo 26/2010 z 14. 09. 2011 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby v nej znovu konal a rozhodol.

3. Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný Ing. O. Č. a A. Č. zaplatiť náhradu trov konania na účet advokátskej kancelárie K s. r. o., ktoré budú vyčíslené v písomnom vyhotovení nálezu, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľov prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

V súlade s uvedenými zásadami ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľov podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Sťažovatelia v sťažnosti namietali porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým uznesením, ktorým najvyšší súd odmietol ich dovolanie ako neprípustné.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07, I. ÚS 275/2010).

Zo sťažnosti možno vyvodit', že sťažovateľ vidí porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v tom, že najvyšší súd v napadnutom uznesení vyslovil podľa sťažovateľov nesprávne a arbitrárne skutkové a právne závery, pokiaľ ide o posúdenie prípustnosti dovolania podaného sťažovateľmi a jej dôvodnosti.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy,

ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Podľa § 237 OSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,

- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,
- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát.

V zmysle § 241 ods. 1 2 OSP procesne prípustné dovolanie je možné odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237,
- b) konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

V relevantnej časti svojho rozhodnutia najvyšší súd uviedol, že: „*V danom prípade dovolaním žalovaných nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale taký potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie proti nemu je prípustné, a nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O. s. p. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Z týchto dôvodov dospel Najvyšší súd Slovenskej republiky k záveru, že dovolanie žalovaných nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. procesne prípustné.*

Dovolanie žalovaných by mohlo byť procesne prípustné (i dôvodné), len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O. s. p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O. s. p., ale zaoberá sa tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd taxatívne vymenovaných v § 237 O. s. p...

Pokiaľ obsah dovolacích námietok smeroval tiež k spochybneniu právneho posúdenia veci odvolacím súdom v napadnutom rozsudku (§ 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), treba uviesť, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd ale právnym posúdením veci neodníma účastníkovi konania možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p... Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je Najvyšším súdom Slovenskej republiky považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov nie je procesnou vadou konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., lebo (ani prípadným) nesprávnym právnym posúdením veci súd účastníkovi konania neznemožňuje realizáciu žiadneho jeho procesného oprávnenia... I keby dovolacie námietky napádajúce správnosť právneho záveru súdov o neplatnosti kúpnej zmluvy z dôvodu nedostatku spôsobilosti predávajúcej k takémuto úkonu pre jej duševnú poruchu v čase jeho uskutočnenia boli prípadne aj opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného hľadiska neposudzoval), dovolateľmi vytýkané a okolnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozsudku, nezakladali by ale prípustnosť dovolania v zmysle ustanovenia § 237 O. s. p.

Keďže prípustnosť dovolania žalovanými nemožno vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho odmietol podľa § 243b ods. 4 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné. So zreteľom na odmietnutie dovolania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.“

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania je v napadnutom rozhodnutí zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol

dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolanie sťažovateľov odmietnuť ako procesne neprípustné.

Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovatelia s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaného dovolania nestotožňujú, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľmi označených práv.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľov odôvodňujúcu porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažnosti na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu nemôže byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodiť iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu rozsudkom najvyššieho súdu

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05, I. ÚS 310/08) zastáva názor, že všeobecný súd spravidla nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patria aj základné práva vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy (resp. čl. 1 dodatkového protokolu), ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprocenčné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. Inak povedané, o prípadnom porušení týchto práv by bolo možné v danej veci uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprocenčných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Keďže namietaným uznesením najvyššieho súdu nebolo porušené právo zaručené čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu práv zaručených čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu.

Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľov odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj v časti namietaného porušenia základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa už ústavný súd ďalšími požiadavkami sťažovateľov na ochranu ústavnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2012